

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. Mgr. Stanislavem Němcem, advokátem, se sídlem Vinohradská 1215/32, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, zast. Mgr. Tomášem Zlesákem, advokátem, se sídlem Revoluční 1, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2011, č. j. 1 Ad 18/2010 - 102,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Stanislavu Němcovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 960 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 1. 2010, č. j. MHMP 978594/2009, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 ze dne 12. 10. 2009, č. j. P4/1200135/09/OSOC/TOM/4077, jímž byla podle § 7 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, zamítnuta žádost o přiznání dávky sociální péče s odůvodněním, že v řízení nebylo prokázáno, že žalobce splňuje podmínky uvedeného

zákona, neboť neposkytl při vyřizování žádosti součinnost a neosvědčil ve stanovené lhůtě požadované skutečnosti rozhodné pro posouzení nároku na požadovanou dávku. Žalovaný se v rozhodnutí dále zabýval podáním žalobce ze dne 18. 8. 2009 nazvaným „*žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu*“, v němž uvedl, že vedoucí sociálního odboru Mgr. V. R. úmyslně poškozuje jeho základní práva. Žalovaný toto podání odmítl s tím, že neobsahovalo námitku ani doložitelné či přezkoumatelné pochybnosti o podjatosti jmenované úřednice.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 5. 2011, č. j. 1 Ad 18/2010 - 102, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2010, č. j. MHMP 978594/2009, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle názoru soudu žalobce dne 18. 8. 2009 prokazatelně předložil správnímu orgánu prvního stupně námitku podjatosti, o níž nebylo rozhodnuto. Žalovaný se touto vadou v rozhodnutí o odvolání nijak nezabýval, a proto jeho rozhodnutí soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ustanovenému právnímu zástupci přiznal soud odměnu za zastupování ve výši 4800 Kč za 5 úkonů právní služby podle § 11 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. à 500 Kč (celkem 2500 Kč) a tomu odpovídající náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 stejné vyhlášky (celkem 1500 Kč), k čemuž připočetl 20 % zvýšení, neboť zástupce žalobce prokázal, že je plátce daně z přidané hodnoty. Soud mu nepřiznal odměnu za tři další požadované úkony (poradu s klientem dne 2. 7. 2010, 12. 7. 2010 a 11. 4. 2011), neboť podle jeho názoru šlo o jednoduchý spor vzhledem k tomu, že žalobcova argumentace směřovala především proti nerozhodnutí správního orgánu o námitce podjatosti. V daném případě bylo nutné jen předložit originál podání ze dne 18. 8. 2009 a soud tak nepovažuje další porady s klientem za nutné a účelné.

Ve včas podané kasační stížnosti (předložené Nejvyššímu správnímu soudu 11. 10. 2011) a v jejím doplnění žalobce (dále též „stěžovatel“) namítl, že rozhodnutí žalovaného je nicotné. Nicotnost rozhodnutí žalovaného však soud neshledal a ani se jí nezabýval, ačkoliv byl tomu povinen, když musí zjišťovat nicotnost z úřední povinnosti. Tento závěr stěžovatel podpořil odkazy na judikaturu. V daném ohledu stěžovatel uzavřel, že rozhodnutí soudu by mělo být zrušeno z toho důvodu, že soud nevyslovil nicotnost rozhodnutí žalovaného. Jako další důvod kasační stížnosti stěžovatel prostřednictvím svého zástupce uvedl, že soud nepřiznal odměnu zástupci za porady s klientem konané dne 2. 7. 2010, 12. 7. 2010 a 11. 4. 2011. Podle stěžovatele neobstojí závěr soudu, že šlo o jednoduchou věc. Naopak, zástupce stěžovatele se musel věcí zabývat komplexně. Pokud by totiž rozhodnutí žalovaného nebylo zrušeno na základě procesního pochybení, šlo by o věcně složitou problematiku, která by vyžadovala systematickou přípravu. Tyto úkony byly proto nutné a účelné. S ohledem na uvedené důvody stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2011, č. j. 1 Ad 18/2010 - 102, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 2/2007 - 119, www.nssoud.cz „*zákon* (soudní řád správní) *sice explicitně nevylučuje, aby kasační stížnost byla podána i žalobcem, jehož návrhu bylo soudem v meritu vyhověno, nicméně podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřípustné, aby kasační stížnost směřovala jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu. Z dikce tohoto ustanovení tedy*

vyplývá, že výluka přezkumu rozhodnutí soudů Nejvyšším správním soudem směřuje na případy, kdy stěžovatel netvrdí, že by výrok napadeného soudního rozhodnutí měl být jiný, a současně brojí jen proti konkrétním důvodům, o něž krajský soud tento výrok v odůvodnění opřel. Jedná se tedy o případy, kdy se stěžovatel domáhá jiného právního hodnocení věci při zachování stávajícího výroku rozhodnutí soudu.". V nyní posuzovaném případě stěžovatel napadá výrok rozhodnutí soudu pro jeho nesprávnost, neboť jím podle něj měla být vyslovena nicotnost rozhodnutí žalovaného, namísto jeho zrušení. Kasační stížnost tak nesměřuje proti důvodům rozhodnutí soudu, nýbrž proti jeho výroku, který měl být jiný. Za daných okolností a vzhledem k povaze nicotnosti, jakožto nejzávažnější a nezhojitelné vadě správních rozhodnutí, která má být posuzována přednostně a z moci úřední, je třeba považovat kasační stížnost proti zrušujícímu rozsudku soudu za přípustnou. Byla-li by totiž námitka stěžovatele shledána důvodnou a rozhodnutí žalovaného bylo nicotné, zrušující rozhodnutí soudu by nemohlo obstát, neboť nicotné správní rozhodnutí nelze zrušit. K stejnému závěru ostatně Nejvyšší správní soud dospěl již v rozsudku ze dne 24. 3. 2011, č. j. 9 As 73/2010 - 138, který lze vyhledat na www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel důvodnost kasační stížnosti spatřuje v tom, že soud nesprávně posoudil možnou nicotnost rozhodnutí žalovaného a dále, že rozhodl nesprávně o odměně ustanoveného zástupce. Tyto námitky lze podřadit pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť je stěžovatelem napadáno nesprávné posouzení právní otázky.

Nejvyšší správní soud nepokládá uvedené námitky za důvodné. Stěžovatel se mýlí, když uvádí, že soud se otázkou nicotnosti rozhodnutí žalovaného nezabýval. Z odůvodnění, jakož i z výroku rozsudku soudu lze zcela jednoznačně dovodit, že neshledal rozhodnutí žalovaného nicotným. Jak správně poznamenává stěžovatel, k nicotnosti se přihlíží i bez návrhu. Z tohoto důvodu se soud nutně musel zabývat i tím, zda žalobou napadené rozhodnutí není nicotné. Protože však jeho nicotnost neshledal, přezkoumal jej z hlediska v žalobě uplatněných námitek ohledně opomenutí námitky podjatosti. Díky implicitnímu závěru, že rozhodnutí žalovaného není nicotné, mohl soud posléze dojít k posouzení jeho (ne)zákonnosti. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že není povinností soudu uvádět, že neshledal nicotnost rozhodnutí, a proto jej přezkoumal. Tato skutečnost se rozumí sama sebou, stejně jako se v rozhodnutí neuvádí, že soud je věcně a místně příslušný a jsou splněny další nezbytné podmínky řízení, neboť by to bylo nadbytečné. Pokud by totiž tyto podmínky splněny nebyly, nemohl by soud postupovat takovým způsobem, jakým postupoval. Tak je tomu i v případě nicotnosti rozhodnutí.

V nyní posuzovaném případě soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného není nicotné. Vycházeje z tohoto předpokladu jej přezkoumal a dovodil, že je třeba ho zrušit pro vady řízení. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s hodnocením soudu v tom, že rozhodnutí žalovaného není nicotné. Stěžovatel jeho nicotnost spatřuje v tom, že je

naplněna překážka věci pravomocně rozhodnuté. Tuto překážku podle něj představuje rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2008, č. j. 3 Cad 34/2007 - 101, který je součástí spisu. Tímto rozsudkem bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost původní rozhodnutí žalovaného v téže věci a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud uvádí, že tento rozsudek v žádném případě nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté, jak se stěžovatel nesprávně domnívá. Tímto rozsudkem byla věc pouze vrácena správním orgánům za účelem dalšího řízení a vydání nového rozhodnutí ve věci. Následně vydaná rozhodnutí správních orgánů jsou způsobilá být předmětem dalšího soudního přezkumu. Rozhodnutí správních orgánů vydaná v důsledku zrušujícího rozsudku soudu jsou jeho realizací a nemohou být z toho důvodu nicotná. Soud věc neskončil, naopak ji vrátil k dalšímu postupu správním orgánům. Je proto logické, že správní orgány ve věci dále konaly a vydaly rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného vydané po zrušujícím rozsudku soudu není tedy nicotné, neboť zrušující rozsudek soudu nepředstavuje překážku věci pravomocně rozhodnuté. Tato námitka proto není důvodná.

V další námitce napadá stěžovatel výši soudem přiznané odměny ustanovenému zástupci, neboť mu nebyla přiznána odměna za tři uskutečněné porady s klientem. Nejvyšší správní soud ani tuto námitku neshledává důvodnou. Soud v odůvodnění napadeného rozsudku jasně uvedl, proč za tyto úkony právní služby nepřiznal odměnu. Důvodem byla podle soudu skutečnost, že šlo o jednoduchou věc, neboť stěžovatelova argumentace směřovala jen vůči opomenutí námitky podjatosti. Další porady stěžovatele a jeho zástupce nebyly podle soudu nutné a účelné. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením zcela ztotožňuje. Nepřiznání odměny za poradu s klientem konanou dne 2. 7. 2010, 12. 7. 2010 a 11. 4. 2011 bylo na místě. Důvodem rozhodnutí soudu bylo opomenutí námitky podjatosti ze strany žalovaného. Pokud zástupce stěžovatele uvádí, že šlo o věcně složitou problematiku, jeho doplnění žaloby ze dne 12. 7. 2010 takovému závěru přinejmenším neodpovídá. V něm totiž shrnul dosavadní průběh řízení a poukázal na uplatněnou námitku podjatosti, o které nebylo v řízení před správním orgánem prvního stupně rozhodnuto. Dále vytknul žalovanému a správnímu orgánu prvního stupně, že se neřídily závazným právním názorem vysloveným v předcházejícím zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2008, č. j. 3 Cad 34/2007 - 101. Ve zbytku potom pouze poukázal na porušení některých zásad správní činnosti podle § 3, § 6 odst. 2, § 7 a § 8 správního řádu.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného není nicotné. Městský soud v Praze nepochybil, když jeho nicotnost neshledal a nevyslovil. Stejně tak není pochybením soudu, když nepřiznal zástupci stěžovatele odměnu za úkony právní služby spočívající v poradě s klientem uskutečněné dne 2. 7. 2010, 12. 7. 2010 a 11. 4. 2011. S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Stěžovateli byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2010, č. j. 1 Ad 18/2010 - 22, ustanoven zástupcem advokát Mgr. Stanislav Němec. Ten je oprávněn zastupovat stěžovatele také v řízení o kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 - 117, publikované pod č. 1460/2008 Sb. NSS). V takovém případě hradí odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů stát (srov. § 35 odst. 8 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu ustanovenému zástupci částkou 500 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v písemném podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti ze dne 12. 8. 2011) podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 2 a § 7 bod 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále přiznal jeden režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Nejvyšší správní soud současně nepřiznal odměnu za úkony právní služby spočívající v poradě s klientem dne 13. 6., 19. 7. a 12. 8. 2011, neboť, jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozsudku, šlo o zcela jednoduchou věc, v níž uskutečnění několika porad s klientem nebylo nutné a účelné. Ostatně tomu odpovídá i obsah doplněné kasační stížnosti, která byla podána s ohledem na namítanou nicotnost rozhodnutí žalovaného a nespokojenost s výší přiznané odměny. Navíc je třeba vycházet ze skutečnosti, že ustanovený zástupce byl již s celou problematikou dostatečně seznámen díky tomu, že stěžovatele zastupoval v žalobním řízení. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tak činí 800 Kč. Protože ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), zvyšuje se odměna o částku odpovídající DPH, kterou je povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů. Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, činí 160 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 960 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu